

Příloha č. 3

Draganec

Žil v Tlucné jednou jeden vладыka Jindřich a ten měl dvě krásné dcery. Kateřinu a Marjánu. Bydleli v malebné vesničce, jenže Život byl zlý, tuze zlý. Ve vesničce i v tvrzi.

On k nim totiž jednou přiletěl drak, přistál v lese nad loukou s potokem. Lidé si mysleli, že přišla bouška. Jenže nepršelo, jen naproti tvrzi sršel oheň. Odvážlivci vyšli vypátrat, co se stalo. Drak! Nahoře v lese stál drak! Utekli do vsi a za nimi dlouhými pomalými kroky drak sestupoval. Co krok, to zadunění a otřesy země.

Před velkým rybníkem se zastavil a hromovým hlubokým hlasem oznámil, že každý podzim si přiletí pro jednu tlustou dívku. Potřebuje se před zimním spánkem pořádně posilnit. Potom odletí domů, ustele si ve velikánské jeskyni svůj měkoučký pelíšek a usne tvrdým zimním spánkem. Aby prospal zimu v klidu, musí mít vybraná dívka pod kůži sádla na tři prsty.

Do podzimu zbývalo ještě několik týdnů. Ve tvrzi si s dětmi pana vévody Kateřinou a Marjánou hrály dívky ze vsi na schovávanou. Jakmile je to přestalo bavit, otevřely chlívek a vyběhl kanec. Opravdový. Hrál si s dětmi, poslouchal je na slovíčko, zvláště s Kateřinou se mazlil. Ta se na něm dokonce vozila jako na malém koníkovu.

Ony mu totiž Kateřina s Marjánou na jaře zachránily Život. Jednoho krásného jarního dne při vyjíždce na koni na okraji horního lesa zaslechla Kateřina smutné kvílení. Zavolala Marjánu a zastavily se až před hromádkou listí, které se lehce vlnilo. Kateřina sebrala klacek a odhrnovala listí. Chouliho se tam malinké selátko divokého kňoura. Jáma pod vyvráceným pařezem byla hluboká a mládě se ven nevyhrabalo. Kateřina vysvobodila selátko a když sedla zpět na koně, selátko jí Ā'farjana podala. Potom se Obě dívky vrátily do tvrze.

Tam selátku upravily chlívek, nosily mu krmení i vodu a za pár týdnů vyrostl ze selátka hravý mladý kanec. Jak měly dívky volnou chvíli, hned si s ním hrály a on je poslouchal jako pejsek. Honily se s ním, házely mu kroužky na hrani a on je přinášel. Bylo s ním veselo.

Uběhlo ještě pár týdnů a ze selátka vyrostl statný kanec. Tatínek rozhodl, že patří do přírody a ne do dvora na hrani. Dívčárn se to moc nelíbilo, ale když si to tatínek přál, nedalo se

nic dělat. Kateřina s Marjánou usedly na koně a za nimi běžel jejich kanec. Takhle doběhli všichni až do horního lesa, kde na jaře selátko zachránily. Ještě chvíli si s ním pohrály a pak se úprkem na koních po Okraji lesa ztratily svému oblíbenci a vrátily se domů.

Na podzim museli lidé vybrat drakovi jednu dívku za oběť před jeho nadcházejícím zimním spánkem. Rada kmetů svolala k výběru všechny starší dívky i s rodiči na tvrzi.

Po několika neúrodných letech viděli, jak se sucho podepsalo na dětech. V neúrodných letech, kdy téměř vůbec nepršelo, vymlátili lidé málo zrní, tráva vyrostla nízká, takže krávy byly hubené, měly málo mléka, a tím bylo i málo másla, sýrů i masa. Tlustá se nenašla dívka ani jedna, ba ani žádná trošku silnější se neobjevila, všechny stály jako brčka. Jen dvě dívky vypadaly trochu při těle — Kateřina s Marjánou.

To musel uznat i vладыka. Nedostane-li drak vhodnou dívku, rozdupe celou vesnici i s tvrzí a se všemi lidmi. Alespoň tím vyhrožoval a zřejmě by to také provedl. Zbývaly skutečně jen dcery Jindřichovy. Vладыka byl rozumný a spravedlivý. Ať tedy rozhodne los, která ze dvou dcer bude draku obětovaná. Losu však nebylo třeba. Kateřina prohlásila, že ona je starší a silnější než Marjána, takže na řadě je ona. Smutný tatínek vладыka Jindřich šel a v noci nespál. Drak minulý týden oznámil, že si za sedm dní přiletí pro dívku.

Dnes nastal ten Čas. V podvečer si Kateřina oblékla Černé šaty a s Marjánou vyjely do horního lesa. Tam se dívky v pláči objaly, Marjána vzala za uzdu koně od Kateřiny a v slzách odjela domů. Kateřina zůstala sama a dala se do pláče.

Kde se vzal, tu se vzal kanec. Rozběhl se proti Kateřině, ta skrz slzy moc neviděla a čekala, že ji kanec nabodne na ostré špičky. Už jí bylo jedno, zabije-li jí divočák nebo drak. Jenže kanec přiběhl ke Kateřině a začal se k ní lisat a otíral se jí o nohy. Kateřina si otřela oči a poznala svého kamaráda. Tady ho přece s Marjánou zachránily. Stojí přímo u toho známého vyráceného pařezu. Přišel se se mnou rozloučit, pomyslela si a pohladila ho. Zvířata prý dokážou vycítit potíže člověka.

Najednou zafícel víchř, stromy se ohýbaly, některé se zpřelámaly a padly. Kateřina stála jako v mrákotách, zato kanec byl najednou plný elánu. Dobře si pamatoval pařez, z jehož kořenů ho vyprostila. Kanec trkl hlavou do Kateřiny, ta zavravorala, spadla do díry a listí se nad ní zavřelo.

Drak právě přistál na planině u lesa. Prach z polí se zvedl a zakryl zapadající sluníčko. Země se po dopadu draka zatřásla a kanec se vyvalil z lesa. Drak spatřil ve víru prachu cosi krásně tlustoučkého. Mňam! Mňam! Sliny mu tekly z tlamy. To bude pochutnáníčko. Pomalu sklonil hlavu, aby si oběť očichal, jenže kanec se několikrát překulil a drak ho dlouhými dunivými kroky následoval. co dračí krok, to malé zemětřesení. Kanec se dal do běhu a zastavil se až dole na rozblácené louce u potoka.

Kateřina se pomalu vzpamatovala, vydrápala se z jámy a pospíchala dolů k louce. Tam už všechno pozorovala vlastníma očima.

Drakův krok už neduněl, v blátě se bořil a kanec se vyvaloval v bahně s blaženým funěním. Drak se dostával stále do hlubšího bahna a lehčí kanec se dál válel v blátě. Drak funěl, z tlamy mu šlehal Oheň a zapadal více a více do hluboké tůně. Věděl, že je to jeho konec, mával mohutnými křídly a řval a řval. Do bahna zapadl celým mohutným tělem, natahoval krk, až poslední řev už zabublal pod bahnem.

Kanec vyběhl z rozblácené louky, chrochtáním se s Kateřinou rozloučil a zmizel v lesc. Ještě mu stačila poděkovat zamáváním a pak se vrátila do vsi. Všichni shromáždění ve tvrzi plakali a litovali nebohou Kateřinu. Skrze slzy ji nikdo nepoznával, a tak

*pohled na les Draganec od Čerpací stanice u hřbitova.
Vlevo nahoře Draganec, vpravo les Hájiček a dole podpozem
louka Na Špaskách s Vejprnickým potokem. pod hřbitovem vpravo
leží čistíčka vody. Tam bývaly bažiny a tůně.*

došla až k tatínkovu trůnu. Ten seděl nepohnutě, oči si zakrýval dlaněmi a plakal.

Kateřina mu položila hlavu do klína a otec jí pohladil vlasy. Hned poznal, že nehladí Marjánu, ale Kateřinu. Radostí vykřikl, přiskočila Marjána a s jásáním ji objala. Zaradovali se i vesničané a nastalo všeobecné veselí.

Kateřina pak všem vyprávěla, jak se ta její záchrana udála. Vladyka se zamyslel a vstal. Nastalo ticho. Vyhlásil zákaz lovení divokých kanců v okolních lesích, aby náhodou někdo neskolil Kateřinina zachránce.

Po dlouhá staletí, vlastně až dodnes, si lidé vypráví o boji draka a kance. Drak a kanec. I my proto tomu lesu říkáme Draganec.

Poznámka: Tůň po drakovi na louce pod hřbitovem u čističky tam asi zůstala. Jednou do ní totiž zapadli známému sedlákově koně i s povozem. Díky rychlé pomoci sousedů se jim podařilo koně i povoz vytáhnout. (Počátek 20. století.)

Na legendě spolupracovali:

Filip Supola, Lucie Baslová, Karol. Procházková, Nikola Štěpánková, Erik Zub (všichni IV. třída), Denisa Matějková, Petra Kolářová (obě VI. třída), Aneta Vašáková, Adéla Nocarová a Bára Rothová (VIII. třída).